

Упут на парницу у извршном поступку који се спроводи према Закону о извршењу и обезбеђењу (Сл. гл. Р.С бр. 31/11, 99/11.....139/14) ради проглашења извршења недопуштеним није услов за дозвољеност тужбе, нити је рок из члана 50 став 4 тог закона преклузиван.

(Из образложења решења Привредног апелационог суда Пж 1916/16 од 20.04.2016. године)

"Погрешан је закључак првостепеног суда да је рок из одредбе чл. 50. ст. 4. Закона о извршењу и обезбеђењу, преклузиван, због чега је првостепени суд погрешно применио материјално право.

Према одредби чл. 50. ст. 1. Закона о извршењу и обезбеђењу, лице које тврди да у погледу предмета извршења има право које спречава извршење, може све до окончања извршног поступка да изјави приговор судији, којим тражи да се извршење на том предмету прогласи недопуштеним.

Ако извршитељ спроводи извршење, судија приговор доставља и њему, а ставом 4. је прописано да судија може током целог поступка треће лице чије право оцени вероватним, а које је извршни поверилац оспорило или се о њему није изјаснио, решењем упуту у да року од 15 дана од дана достављања решења против извршног повериоца покрене парнични поступак ради проглашења да је извршење на том предмету недопуштено.

Приговор регулисан одредбом чл. 50. Закона о извршењу и обезбеђењу и излучна тужба поднета са ослоном на ту одредбу, представљају правно средство заштите трећих лица од извршења на предметима на којима они полажу одређена права.

Ради се о правним средствима ради заштите имовине трећих лица у извршном поступку, а одредбом чл. 58. Устава Републике Србије, зајамчено је право на мирно уживање својине и других имовинских права стечених на основу закона.

Право на имовину заштићено је и одредбом чл. 10. Европске конвенције за заштиту људских права.

Имајући у виду наведену одредбу Устава Републике Србије, погрешан је закључак првостепеног суда да је подношење излучне тужбе везано за упут извршног судије и рок који је он у упуту ставио.

У прилог наведеном, иде и чињеница да је одредбом чл. 50. ст. 4. Закона о извршењу и обезбеђењу, прописано да извршни судија може, а то значи да има овлашћење, али не и обавезу да треће лице чије је право утврђено вероватним, упуту да у року од 15 дана покрене парнични поступак и уколико то не учини, треће лице би могло поднети излучну тужбу, дакле и без упута, што даље значи да ако пропусти рок назначен у упуту, може независно од тог рока поднети излучну тужбу, тј. тужбу за недопустивост извршења."